

POBUNJENI
TINEJDŽER
DNEVNIK NIKA TVISPA I

C. D. PEJN

Prevela
Leticija Martini
 Laguna

Naslov originala

C. D. Payne

YOUTH IN REVOLT

THE JOURNALS OF NICK TWISP

Copyright © 1993, 1995 by C. D. Payne

Translation Copyright © 2007 za srpsko izdanje, LAGUNA

Za Džoj

JUL

SREDA, 18. jul

Zovem se Nik. Jednog dana, ako postanem gangster kada odrastem, možda će me svi znati pod imenom Nik Bodlja. To bi moglo biti neugodno mojoj porodici, ali kada ti kum jednom nadene mafijaški nadimak, nema tu šta.

Četrnaest mi je godina (nedostaje mi još koji dan) i živim u Ouklandu, velikom, uspavanom gradu duž zaliva s druge strane San Franciska. Pišem ovo u nepouzdanosti svoje spavaće sobe na dozlaboga zastarelom AT klonu. Prijatelj Lèvak dao mi je piratsku kopiju *vordperfekta* pa sad pomalo piskaram i učim komande. Cilj mi je da jednog dana iz cuga mogu da premeštam čitave pasuse.

Ogavno mi je moje prezime *Tvisp*. Čak bi i Džon Vejn na konju izgledao kao baba kada bi morao da izgovori to prezime. Čim napunim dvadeset prvu zamenuću ga nečim što je više mačo. Trenutno sam sklon Dilindžeru. „Nik Dilindžer“. Mislim da zvuči baš onako muški i dlakavo.

Jedinac sam, ako se ne računa moja starija sestra Džoana, koja je napustila porodično gnezdo i preselila se u Los Anđeles, da na visini od 10.000 metara posluhuje podgrejanu klopku.

Sledeće što treba da znate o meni jeste da sam opsednut seksom. Čim sklopim oči, nizovi žućkastobelih ženskih butina polako promiču kao u nekom tvrdom porniću. U poslednje vreme bolesno sam svestan svog penisa. Nekada je to bio zabačeni kraj u koji sam poslovno i ravnodušno zalazio samo da bih mokrio, a sada je – takoreći preko noći – postao bleštavi Las Vegas mog tela, okićen šarenim neonskim svetlima, pun lokala s noćnim programima, tačkama s egzotičnim životinjama i masom pijanih učesnika kongresa, večito u potrazi za zabranjenim zadovoljstvima. Stalno sam u stanju nekakvog preteranog iščekivanja, neprestano svestan usrdnih vapaja iz svojih nabreklih prepona. A svaki i najmanji podsticaj u stanju je da probije branu – ritmičko lupkanje u radiatoru, reč „sisaljka“ u udžbeniku iz fizike, pa čak i zadah vinila u staroj tojoti gospodina Fergusona.

Ali koliko god mislio na seks, teško mogu da zamislim sebe kako zaista radim tu stvar. I ima još nešto što mi je nezamislivo. Kako možeš pogledati u oči devojci nakon što si joj sterao đoku u picu? Hoću da kažem, nije li posle toga nemoguća normalna društvena komunikacija? Očigledno je da je ipak moguća...

ČETVRTAK, 19. jul

Keva je upravo otišla na posao. Izdaje saobraćajne dozvole u Odeljenju za motorna vozila. Neobično je dobro upućena, kao što se može i očekivati, u sve one misteriozne saobraćajne propise (kao, recimo, koje se vozilo mora vratiti unatraske kada se dva automobila sretnu na uskom brdskom putu). Obično je upozoravala čaleta, dok nas je on vozio, na sve propise koje krši. To je i jedan od razloga što su se razveli. Trenutno ne govorim s njom. Kad sam se u ponedeljak vratio posle dva jeziva dana provedena kod čaleta, zatekao sam svoju sobu ofarbanu sablasnom roze bojom. Rekla mi je da je pročitala negde da se sobe u bolnicama masovno farbaju u ružičasto i da to umiru-

je duševne bolesnike. Odgovorio sam joj da ja nisam duševni bolesnik, nego samo tinejdžer. Sad mi je stvarno neprijatno da pozivam prijatelje kod sebe. Kada nisi nabildovan i ne baviš se sportom, mnogo čitaš i voliš Frenka Sinatru, onda zaista ne želiš da se pročuje da šamaraš mačora u sobi koja izgleda kao budoar Doli Parton.

PETAK, 20. jul

Boli me glava od čitanja pa sam rešio da malo kucam. I dalje se često služim dirkom F3 (pomoć). Šteta što i život nema takvu dirku. Onda bih je, recimo, pritisnuo i pozvao da mi pošalje dve više nego jebozovne šesnaestogodišnjakinje.

Ovog leta čitam Čarlsa Dikensa. Pročitao sam *Dejvida Koper-tona*, *Velika začikavanja* i *Malog Dorita*, a sad sam do grla u *Priči o dva gradića*. Sidni Karton je zaista strašan tip. Da živi u ovo naše doba, verovatno bi na poleđini modnih časopisa reklamirao dobar viski. Mnogo volim Čaka, ali, ruku na srce, mogao bi čovek da ga čita godine i godine, a da nikad ne naiđe na neku bludnu scenu.

Davim se (da prostite na izrazu) Dikensom zato što ću iz engleske književnosti u sledećem polugodištu imati profesorku Setron. Ići ću u deveti razred u *Akademiju svetog Vita*. Roditeljima pune uši da je to najelitnija i najstroža privatna internatska srednja škola na istočnoj strani Zaliva. Svake godine od stotinak kandidata u nju primaju samo 40 štrebera.

Bajna gđica Setron ima fantastično telo i nosi tesno pripijene džempere. Kažu i da je izuzetno načitana. Ne treba valjda ni pominjati da je gđica Setron glavna junakinja mojih drka-džijskih fantazija.

Opet sam počeo da pričam s kevom (uskoro mi je rođendan). Rekla je da će mi kupiti novu boju za sobu, ali da sâm moram ponovo da je ofarbam. (Ja bih je najradije oblepio prikladnim

fotkama iz časopisa *Hastler*.) Ovog puta predlaže mi prljavobelu boju, dok ja insistiram na muževnoj kaki farbi.

NEDELJA, 22. jul

Ćale je trebalo da dođe po mene u 10 sati radi održavanja kakvih-takvih očinsko–sinovljevskih odnosa. Kada ga je u 11 i 15 keva nazvala u njegov unajmljeni samački bungalov, zatekla ga je još u krevetu. (Verovatno s njegovom najnovijom fuficom.) Keva ga je dobro izribala svojim kreštavim forte glasom. U 12 i 10 stigao nam je pred kuću uz škripu guma i trubljenje.

Vožnja do Marina ispala je kako sam i očekivao. Prvo morate znati da ćale fura unajmljeni BMV 318i (onaj jeftiniji). Vrlo bi rado vozio neki prestižniji model, ali – kao što me često podseća – vezane su mu ruke plaćanjem visoke alimentacije za moje održavanje. Na potezu od 25 kilometara ubacivao se iz trake u traku 82 puta, trubio sedam puta i vozačima (uglavnom zbunjenim starim damama) četiri puta pokazivao srednji prst. Nešto je oprezniji s muškarcima otkako ga je auto pun Iranaca vijao 25 kilometara Nimicovim autoputem, vitlajući za njim pucaljka kroz prozore.

U trenucima kada nismo bili izloženi smrtnim opasnostima, pokušavao sam da vodim konverzaciju s najnovijom ćaletovom fuficom, Lejsi. Devetnaest joj je godina, novopečeni je diplomac *Instituta za kozmetiku* u Stanfortu (ne u Stanfordu) i sjajna je riba. Budući da sam obično mutav u društvu s devojkama, nastojim da vežbam s ćaletovim fuficama. Ali reklo bi se da je Lejsi bilo više stalo do toga da se sumanuto cereka i bodri ćaleta uzvicima:

„Daj gas do daske, dušo! Da čujem kako cvili taj mlaznjak!“

Kad smo stigli u Kentfild, saznao sam da ćale ne samo što nije isplanirao nikakvu zabavu, nego da od mene očekuje da mu pokosim onaj njegov jebeni travnjak. Džabe!

„Zašto?“, priupitao me je. „Pa zato, srce moje, što bih za svoja 583 dolara, koliko dajem za tvoje izdržavanje, hteo da mogu da pokažem još nešto osim izdatog čeka.“

A šta je, barabo, s ljubavlju prema sinu jedincu?

Na kraju sam pristao da taj posao obavim za pet dolara, ali uzgred sam napomenuo da bi baštovan tražio najmanje 50.

„Aha“, odgovorio mi je ćale, „samo što ti nisi Japanac.“

Dok sam ulivao benzin u motor kosilice, Lejsi je izašla na verandu u tanušnom bikiniju da uhvati malo sunca. Čovek ne mora biti geolog da bi utvrdio kako joj telo ima izraženije obline nego obala Albanije. Posle je ćale izašao i pozvao je da dođe malo da se „odmori“. Kao i sve njegove mačke, nije morao dvaput da je zove. Dok su odlazili u kuću držeći se za ruke, primetio sam kako mi ćale dobacuje samozadovoljan pogled. Kakav ambiciozni seronja! Možda sam upravo zato ja tako neambiciozan? Potisnuo sam u sebi agresivnost reagujući tako na njegove stalne ispade. Srećom, sva slična otkrića o sebi upisujem u beležnicu da bih mogao njima da se poslužim jednog dana kada se podvrgnem psihoanalizi. To će mi uštedeti gomilu vremena.

Upravo sam se setio da mi nije dao tih pet dolara!

PONEDELJAK, 23. jul

Danas sam pročitao *Priču o dva smrada*. Kakva plemenita i dirljiva žrtva! Bih li ja ikada mogao izvesti takav podvig za voljenu ženu? Verovatno ne bih.

Budući da mi se opasno smanjila gomila materijala za čitanje, otišao sam u biblioteku. Tamo sam zatekao zgradu punu neopranih ljudi koji su blebetali jedni s drugima. Zašto se beskućnici toliko zanimaju za književnost? Hoće li i mene jednog dana snaći takva sudbina? Da čitam Turgenjeva boraveći na zadnjem sedištu dodža polar iz '72. godine?

Jedan posebno antipatičan tip zamolio me je da mu dam četvrt dolara. Odgovorio sam mu na svoj standardni način: „Čujem da *Makdonald* traži ljude.“ Nije baš naročito saosećajno, ali šta drugo možete očekivati od razmaženog potomka dvoje nazovijapija?

Atmosfera je bila toliko sumorna da nisam ništa ni pozajmio. Najradije bih navratio do knjižara u Berkliju, ali čale (kao i obično) kasni s isplatom alimentacije – ma koliko mizerna ona bila. Na svom računu imam svega 63 centa.

UTORAK, 24. jul

Nemam u kući ništa za čitanje osim stručnog časopisa *Kalifornijski farmer*. Redovno ga primamo jer čale sastavlja oglase za neku mutnu reklamnu agenciju u Marinu koja se bavi reklamiranjem poljoprivrednih proizvoda. Da nema porodičnih obaveza, čale bi sad bio u Parizu i pisao nekakvo ozbiljno književno delo od trajne vrednosti. Umesto toga, nagovara farmere koji se panično boje insekata da uništavaju zemlju (i svoje meksičke nadničare) smrtonosnim herbicidima. Jednog dana pronjuškao sam mu malo po kancelariji i zatekao najnoviji, 360. zapis u njegovoj beležnici: „*Smrt - imenica*“.

U sledećoj pesmici pokušao sam da opišem njegove muke:

*Pisac koji obećava, zvani Čale,
stvarno je ludak bez sve šale;
klinci su mu tako gramzivi
i dobro su ga unazadili.
Sad piskara samo reklame.*

Keva je primetila da se dosađujem, pa me je poslala u park da igram košarku s momcima. Po tome se najbolje vidi da je totalno izlapela. Bledoliki niski tinejdžeri ne igraju košarku na javnim sportskim igralištima u Ouklandu.

SREDA, 25. jul

Još nedelja dana do mog rođendana. Keva me je konačno pitala šta želim. Odgovorio sam joj čvrsto i odlučno:

„Matičnu ploču 386!“ Većina članova *Pobornikâ bajta* (kompjuterskog kluba na *Svetom Vitu*) već je otišla dalje od toga. Neki su dogurali i do 586!

Sumnjičavo me je pogledala i rekla:

„Zvuči mi kao da je opet nešto za taj tvoj kompjuter. Previše vremena provodiš za tom spravom. Morao bi češće da izlaziš na svež vazduh. Da se zabavljaš.“

„A kako?“, upitah je. „Da lovim odbijene lopte budućih zvezda *NBA* lige?“

Na to mi je rekla da imam predugačak jezik. Te reči su mi već poznate odnekud.

PETAK, 27. jul

Nazvao me je moj prijatelj Lèvak da mi javi da se vratio s odmora u Nici. (Ja ću biti srećan ako skoknemo na odmor u Modesto.) Pozvao sam ga kod sebe, ali sam ga upozorio ako izlaje da imam sobu ofarbanu u roze, da ću biti primoran da kažem Mili Filbert (u koju je već godinama zacopan) zašto ga zovemo Levak iako je dešnjak.

Ako možda još niste čuli, reći ću vam da Levakov đoka, kada je u erekciji, negde po sredini najednom dramatično skreće ulevo. Premda je ozbiljno zabrinut, nikada nije raspravio tu stvar (da tako kažemo) sa svojim roditeljima.

„Njih bi ubilo u pojam kada bi znali da mi se uopšte diže“, kaže Levak. Boji se da bi ta anomalija mogla da dovede i do grešaka u ciljanju kad bude stariji. „Šta će biti ako ga gurnem u pogrešnu rupu?“

Njegovo poznavanje anatomije ženskog tela poprilično je oskudno: misli da tamo dole postoji i gomila drugih otvora.

Zasad primenjuje terapiju koju je sam izmislio. Svake večeri pre nego što legne, priveže đoku za desnu nogu. Zatim, ležeći u krevetu, u mislima svlači Mili – izazivajući tako rotacioni pritisak u suprotnom smeru. Do sada još nije uspeo da tako ispravi krivinu.

Pošto mi je ispričao ponešto o svom putovanju (čudna klopa, domoroci koje uopšte ne razumeš, dobre mačke bez grudnjaka poređane kao klade na sunčanoj plaži), prešao je na pravu vest: pronašao je dnevnik svoje starije sestre Marte. Strašno napeto štivo. Ženska piše kako je „išla do kraja“ s Karlom, italijanskim konobarom u njihovom hotelu u Francuskoj. I kako je s njim radila i neke poluperverzije. Sad joj na pameti nije ništa drugo osim one njegove „slatke debele kite“. Ispod tog uzbudljivog priznanja Levak je dopisao olovkom:

„Ako želiš dobro da se provedeš, nazovi Nika Tvispa!“, i naveo moj telefonski broj.

Spreman sam ako me ženska slučajno nazove. Moje sredstvo polnog zadovoljavanja možda nije naročito „debelo“, ali verovatno se može podvesti pod široku definiciju reči „slatko“. A siguran sam da sam načitaniji od tog njenog Karla.

UTORAK, 31. jul

Sutra navršavam četrnaest godina. Kamen-međaš u svačijem životu. Vreme da se konačno podvuče crta. Glavno pitanje ne može se više ignorisati: i dalje sam nevin. Istini za volju, nikada još nisam ni poljubio neku ženu koja mi nije rod. U stvari, još nikada nisam držao neku devojkicu za ruku. A nema ni neposrednih izgleda da se s nekom mačkom povežem digitalno, taktilno ili genitalno.

Od prošlog rođendana porastao sam punih osam centimetara – šest centimetara u visinu, a dva centimetra u dužinu penisa kad mi se digne. Kad bi mojoj DNK to bilo svejedno, radije bih da je obrnuto. Još se borim da dosegnem petnaest

centimetara, a Levak je već premašio sedamnaest. Doduše, u mentalnom razvoju nije tako napredan. Ipak, ako mi već nije suđeno da budem visok ili zgodan, bilo bi bar pošteno da mi to bude kompenzovano dužinom falusa. U najmanju ruku morao bih biti pošteđen pošasti pubertetskih bubuljica. (Faca mi sve više liči na picu margaritu.) Mislim da bi čovečanstvo moralo prestati da baca milijarde dolara na lečenje bradavica i istraživanje raka, a da počne da ih ulaže u nešto zaista važno – nešto kao što je borba protiv pošasti bubuljica.